

efter hvad der er oplyst af statistisk Bureau op til 3, 4 à 500 Kr., og de tilfælde netop dem, hvis Arbejdssevne er fuldstændig svækket, menis Gennemsnitsbeløbet og Beløb derunder maa siges at tilfalde dem, der endnu have nogen Arbejdssevne og sælgelig kunne erhverve noget ved Siden af. — Det ærede Medlem for Tisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) kom ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man var berettiget til at forlange som en ufravigelig Betingelse, at den, der skulde oppebære Alderdomsunderstøttelse, intet maatte eje, og det ærede Medlem gik ud fra, at dette var Indenrigsministeriets Stilling til Sagen. Det er ikke rigtigt, Indenrigsministeriet har ikke indtaget en saadan Stilling og kunde heller ikke indtage den efter Loven, fordi den Fordring i Virkeligheden ikke ligger i Loven. Det er maasse ikke saa let i det Punkt at forstaa Loven — det skal jeg indrømme — fordi den er kommen til at bruge lignende Udtryk som de, der bruges i Fattigloven, uagtet disse to Love angaa helt forskellige Forhold. Jeg skal imidlertid henpise til en Skrivelse, der i sin Tid er kommen fra Ministeriet til Amtmanden over Vejle Amt og som findes trykt i Ministerialtidenden for 1893 under Nr. 79. Indenrigsministeriet har den Gang gjort Rede for sin Opfattelse af Alderdomsunderstøttelsesloven netop med Hensyn til det her fremhævede Forhold, og der er dertil gjort stærkt gældende, at smedens Fattigloven har til Opgave at reparere — om jeg maa bruge det Udtryk — paa den fattiges Trang i Njeblikket, gaar derimod Alderdomsunderstøttelsesloven ud paa at stille den paagældende saaledes, at han kan undvære Fattighjælp, og Alderdomsunderstøttelsesloven bør tage Hensyn til den paagældendes økonomiske Stilling som Helhed. Saaledes at den understøttede ved Understøttelsen bliver i Stand til at bevare sin Selvstændighed. Det er det, Alderdomsunderstøttelsesloven vil, og overensstemmende dermed kan man ikke opstille den Fordring, at den paagældende aldeles, intet maa eje, for at han kan faa Afgang til Alderdomsunderstøttelse. Det er netop i den nævnte Skrivelse, der er ret udfølgelig, nærmere godtgjort, at der ikke er noget i Vejen for, at den paagældende ejer, om det saa endog er Pengebeløb, der ere kontant til Stede — man kan dog meget godt give ham Alderdomsunderstøttelse. Jeg skal henpise det ærede Medlem til at gøre sig bekendt med denne Skrivelse, som jeg nok tror er meget vejledende til Forstaaelse af Ministeriets Stilling. Noget ganske andet er det jo imidlertid, naar man kommer til de enkelte

Tilfælde og spørger, hvorledes de skulle afgøres, og navnlig hvis man vil forlange, at der skal paavises en bestemt Grænse for, hvor lidt eller hvor meget den paagældende maa eje, for at han skal kunne opnaa Alderdomsunderstøttelse, hvor meget der skal til for at udelukke ham derfra. Dette kan ikke besvares med bestemte Tal, det maa fuldstændig afhænge af Forholdene. Det er ogsaa udtalt netop i denne Skrivelse, at der er et Forhold, der spiller en stor Rolle herved, og det er, om den vedkommende er en enlig Person, eller om han er Familieforsørger. Er han en enlig Person, kan der naturligvis stilles langt strengere Fordringer til ham; saa kan det forlanges, at han i alt Fald først skal bruge noget af det, han har opsparet, eller det, han ejer, inden han kræver Alderdomsunderstøttelse, i Særdeleshed saafremt Forholdet er det, at hans Arbejdsraft ikke er helt udtømt. Man maa dog hindre, at Folk, fordi de blive 60 Aar gamle, aldeles lægge Hænderne i Skødet og tro sig berettigede til nu at opgave at arbejde, fordi der er aabnet dem Afgang til Alderdomsunderstøttelse. Men helt anderledes stiller det sig, naar der er Tale om en Familieforsørger, der har Hustru eller Børn, saaledes at man kan sige, at det, han ejer, selv om det nu bevares gennem Alderdomsunderstøttelsen, en Gang i Tiden vil falde til hans Enkes eller Børns Forsørgelse. Derigennem opnaar nemlig i Virkeligheden Kommunerne ogsaa et Gode. Det er dette Hensyn, som Kommunerne skulle se, at faa Dje for, og jeg maa sige, at det er min Opfattelse, at de ogsaa gennemgaende have Dje derfor. Jeg kan fuldstændig tiltræde, hvad det ærede Medlem for Tisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) udtalte, at Kommunerne fortjene Ros for den Maade, hvorpaa de gennemføre Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg har jo navnlig tidligere, før jeg blev Minister, haft med mange af disse Sager at gøre, og jeg kan ikke sige andet, end at jeg i Virkeligheden forbavses over, saa rigtigt et Greb der blandt Kommunerne var paa Benyttelsen af Loven. Jeg tror for Resten ogsaa, at det maa siges om Ministeriet, at det gennemgaende netop har givet Kommunalbestyrelserne Medhold og snarere været tilbøjeligt til at gaa mod Overvrighederne i Afgørelser vedrørende Loven, hvilket jeg tilføjer mig at bemærke, fordi der kom Udtalelser fra det ærede Medlem for Tisted Amts 3die Valgkreds i en ganske anden Retning. — Sa de øvrige Udtalelser, der kom, give mig ikke Anledning til nærmere indgaaende Bemærkninger, og jeg skal saa